

[Indenrigsministeren]

kede døre er § 9 i den københavnske styrelseslov og ikke § 1 i forretningsordenen.

Borgerrepræsentationen har endvidere oplyst, at der ved mødets begyndelse den 6. marts 1986 blev fremsat forslag om at overføre den pågældende sag til behandling for åbne døre, men at dette forslag – efter at have været forhandlet for lukkede døre – blev forkastet med 27 stemmer mod 21 stemmer. Borgerrepræsentationen har anført, at begrundelsen for, at sagen efter sin beskaffenhed måtte behandles for lukkede døre, var, at det må anses for naturligt og selvfølgelig, at kommunalbestyrelsen tager stilling til sine repræsentative forpligtelser, uden at de forskellige synspunkter vedrørende betimeligheden af at imødekomme andragendet om en modtagelse på rådhuset fremdrages i et offentligt møde. Borgerrepræsentationen har tillige anført, at sager om modtagelser på rådhuset sædvanligvis behandles rent administrativt af borgerrepræsentationens præsidium, men at denne sag var videresendt til borgerrepræsentationen, idet 2 borgmestre havde taget forbehold i sagen.

Jeg kan fuldt tilslutte mig borgerrepræsentationens redegørelse for forholdet mellem reglerne i styrelsesloven og forretningsordenen. Jeg må samtidig understrege, at det efter den nævnte bestemmelse i styrelsesloven er hovedreglen, at borgerrepræsentationens møder er offentlige, og at behandlingen af sager for lukkede døre er undtagelsen.

Det må derfor altid nøje overvejes, om der er tilstrækkelig grund til helt eller delvis at behandle en sag for lukkede døre. Det forhold, at en sagstype sædvanligvis behandles administrativt, kan ikke i sig selv begrunde dørlukning.

I den foreliggende sag har jeg imidlertid ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at borgerrepræsentationen ved beslutningen om at behandle sagen for lukkede døre har overskredet grænserne for det skøn, der i styrelseslovens § 9 er tillagt borgerrepræsentationen.

Bortfaldet spørgsmål:

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 1170, der var stillet af Erenbjerg (S) til stats-

ministeren, den 27. maj 1986 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Spm. nr. S 1170

Til statsministeren (23/5 86) af:

Erenbjerg (S):

»Hvilke udenlandske rejser har statsministeren foretaget i sin embedsperiode, hvilke formål har disse rejser tjent, hvilke udgifter har disse rejser påført det offentlige, og hvilke gaver (til en værdi over 1.000 kr.) har ministeren og/eller dennes ægtefælle modtaget i forbindelse med rejserne?«

Begrundelse

Da ingen af regeringens medlemmer har svaret på det tilsvarende skriftlige spørgsmål, finder spørgeren det nødvendigt at stille spørgsmålet mundtligt, idet spørgeren formoder, at de ønskede oplysninger er tilgængelige for folketingets medlemmer og offentligheden.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 122:

Forslag til folketingsbeslutning om økonomiske midler til forskning i sygdommen AIDS.

Af Agerschou (SF) og Anne Grete Holmsgård (VS) m.fl.

(Fremsat 20/2 86. Første behandling 4/4 86. Betænkning 16/5 86).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Agerschou (SF):

Efterhånden er de fleste – også herinde – blevet klar over, at AIDS er en alvorlig sygdom, der kræver helt ekstraordinære initiativer. Med besvær og unødige forsinkelser er

[Agerschau]

mange aktiviteter kommet på plads gennem de sidste par år. Men der er desværre mange helt nødvendige hjørner tilbage. Et af dem er behovet for tilstrækkelige økonomiske midler til forskning i sygdommen AIDS.

Som det fremgår af SFs betækningsbidrag, der har tilslutning fra VS, finder vi det helt uacceptabelt, at højt uddannede forskere skal bruge tid på at skrive og sende ansøgninger rundt omkring i verden for at komme i gang med eller fortsætte helt nødvendige forskningsprojekter.

Det er af mange grunde nødvendigt at sikre både forskningsarbejdet og de øvrige initiativer tilstrækkelige økonomiske midler. F.eks. regner man med, at hver AIDS-patient koster samfundet omkring 1 mill. kr., og der-til kommer naturligvis ikke mindst de mange menneskelige tragedier, der følger af sygdommen.

I den sammenhæng er forskningens økonomiske behov beskedne. Regeringens til-sagn om yderligere 6 mill. kr. i 1986 er i den forbindelse et helt nødvendigt, men efter vores opfattelse ikke tilstrækkeligt bidrag.

Vi har stillet et ændringsforslag, der betyder, at der til forskning i AIDS stilles et beløb på en 10-15 mill. kr. til rådighed pr. år over en 2-3-årig periode til almindelig projektstøtte samt yderligere 10 mill. kr. til særlig kostbart apparatur samt til sikring af laboratorierne.

Det er efter vores opfattelse det mindste, der kan afsættes til denne forskning, hvis man overhovedet mener noget alvorligt med at ville foretage en samlet indsats over for AIDS. I øvrigt svarer disse rammer til, hvad statens lægevidenskabelige forskningsråd skønner er nødvendigt.

Sygdommen AIDS er for alvorlig til, at de forskellige helt nødvendige initiativer bliver taget med helt konsekvente forsinkelser. Jo hurtigere man går i gang, jo større chancer har vi for at bremse sygdommen, og her er som sagt en forskningsindsats helt nødvendig.

Hanne Andersen (S):

Jeg skal her ved den afsluttende behandling give udtryk for, at socialdemokratiet støtter ændringsforslaget, der foreligger, og de bemærkninger, der er knyttet hertil. Socialdemokratiet har fremsat flere forslag i fol-

ketinget og også stillet forslag til finansloven om at stille yderligere midler til rådighed i forskningsarbejdet og i behandlingsarbejdet, når det gælder denne alvorlige sygdom.

Vi mener, det er på høje tid, at bevillingerne bliver givet; de er nødvendige, hvis vi ikke skal sakke bagud og komme i en meget alvorlig situation, specielt de mennesker, der bliver ramt af sygdommen. Det psyko-socialt arbejde har hele tiden været nedprioriteret, og det er nok det allervigtigste; vi har peget på det gang på gang, og derfor tilslutter vi os naturligvis også forslaget, som det foreligger.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Allerede ved førstebehandlingen af dette forslag udtalte jeg på det radikale venstres vegne, at vi ikke uden videre kunne anbefale en bevilling på 50 mill. kr. uden nærmere angivelse af formålet. I den forbindelse har vi stillet spørgsmål i udvalget om, hvilke ubevilgede projekter på AIDS-forskningens område, der egentlig forelå. Det viste sig, at der ikke umiddelbart var en oversigt herover, men statens lægevidenskabelige forskningsråd har i den anledning opstillet en liste, som nu vil være et godt arbejdsredskab for såvel indenrigsministeren som undervisningsministeren.

Forslagsstillerne kan således glæde sig over et resultat af forslaget, selv om det radikale venstre ikke kan anbefale det ved anden behandling, heller ikke ændringsforslaget.

Til gengæld forventer vi, at ministrene i den kommende samling vil oplyse, hvorledes det er gået med de indsendte ansøgninger, og fremsætte eventuelle lovforslag, hvis der er behov for det.

Lenger (VS):

Vi har på mange måder et godt samarbejde med det radikale venstre, men dette område – bevillinger til bekæmpelse af sygdommen AIDS – er en af de absolutte undtagelser, og det er det ikke bare, fordi vi er uenige med de radikale – det er vi såmænd så tit – men det er en af undtagelserne, fordi vi ikke kan få at vide, hvad det er, de radikale vil. De radikale er på dette område mere radikale end sædvanlig, og det siger ikke så lidt om, hvilken vaklen og hvilket dobbeltspil vi oplever.

[Lenger]

Det vil jeg gerne dokumentere med fru Dagmar Mørk Jensens udtalelser til dagbladet Politiken den 25. marts. Hun siger bl.a., at hun nu har bedt indenrigsministeren om at få at vide, hvilke AIDS-forskningsprojekter der findes rundt om i landet, og så tilføjer hun:

»Når vi ved det, vil vi have grundlag for at tage stilling til, hvad der skal støttes, og med hvor mange penge.«

Noget tilsvarende sagde fru Dagmar Mørk Jensen under førstebehandlingen, og noget tilsvarende sagde hun i dag.

Men vi har fået denne oversigt. Den er kommet som en overraskelse både for ministeriet og for statens lægevidenskabelige forskningsråd, fordi det viser sig, at der foreligger langt flere projekter, som har brug for penge, end man umiddelbart havde regnet med. Men selv om de radikale altså har fået et beslutningsgrundlag, der i ét og alt bekræfter bemærkningerne til dette forslag og begrundelsen for at bevilge nogle penge, er de radikale fortsat ikke til at rokke.

Det kunne så være, fordi de var uenige, men det er jo heller ikke tilfældet, for i den samme artikel i dagbladet Politiken er fru Dagmar Mørk Jensen også citeret for at sige:

»... men det lyder under alle omstændigheder forkert, at der kan være problemer med en bevilling på 50.000 kr. til et projekt på rigshospitalet.«

»Lyder forkert« – ja, det tør sandelig svagt antydes, men den tilstand, der lyder forkert for fru Dagmar Mørk Jensen, skal altså fortsætte med det radikale venstres støtte.

Et tredje sted i artiklen citeres fru Dagmar Mørk Jensen:

»Til gengæld må lovende forskning sikres bevillinger, så forskerne ikke bruger tid på at skaffe penge.«

Og et fjerde sted:

»Om nødvendigt vil de radikale selv udforme et lovforslag, som sikrer forskningen penge.«

Men hvad gør de radikale så i dag, efter at de har fået disse udmærkede synspunkter trykt i Politiken, synspunkter, som jeg er helt enig i? Så går de radikale herind og gør det stik modsatte – som det vist også var tilfældet i sagen om Finsenlaboratoriet.

Derfor er det, vi siger: den slags dobbelt-spil er det meget vanskeligt at have med at

gøre. Hvad er det egentlig for et forslag, som de radikale vil fremsætte? Jeg skal ikke forlange at få det fra talerstolen i alle detaljer, men ville de radikale dog bare én gang fortælle, hvad det er, de vil. Bare de ville fortælle, hvad de mener om dette problem, ville meget være nået, og det ville være betydelig lettere at arbejde med det. Men det kan vi heller ikke få at vide. Vi kan få at vide, at der måske engang kommer et lovforslag, men hvad det skal gå ud på, kan vi ikke få at vide, og det er vel måske, fordi der ikke er et eneste parti her i salen, der ved, hvad det skal gå ud på.

Det, som statens lægevidenskabelige forskningsråd siger, er ikke i alle detaljer det samme, som forslaget i dets oprindelige udformning går ud på. Statens lægevidenskabelige forskningsråd siger 10–12 mill. kr. om året i 2–3 år. Dertil kommer nogle anlægsudgifter. Dette forslag før ændringsforslaget går ud på at bevilge 50 mill. kr. over et par år. Der er så stillet et ændringsforslag i udvalget, således at det ikke er det oprindelige forslag, der kommer til afstemning, men at det er formuleringerne fra statens lægevidenskabelige forskningsråd, vi skal tage stilling til ved afstemningen. Det ændringsforslag er stillet af hensyn til de radikale, der jo hele tiden har henvist til, at de ville vide, hvad det er, sagkundskaben siger, fordi de ville bruge det som grundlag. Nu ved de det, og så vil de ikke alligevel. O.k., sådan er verden.

Der er én ting til, som jeg gerne vil trække frem. Under behandlingen af dette forslag er det blevet klart, at der er adskillige forskere, som helt undlader at søge penge til AIDS-forskning, fordi de opgiver på forhånd. Det var jo også det, der var baggrunden for, at det kun var 6 mill. kr., som undervisningsministeren i første omgang søgte om. Det er kommet frem både i de besvarelser, som kommunaludvalget har modtaget, og fordi nogle af forskerne har givet udtryk for, at de på forhånd helt opgiver at søge om støtte til de projekter, som de har liggende, og det synes jeg er meget problematisk.

Derfor synes jeg, at en af de ting, der må komme ud af det arbejde, der er gjort i udvalget vedrørende dette beslutningsforslag, er, at vi må sige til alle, der arbejder med AIDS-forskning, at det er vigtigt, at man lader være med at opgive på forhånd, men i stedet indsender sine ansøgninger; det er

[Lenger]

trods alt den første betingelse for at få nogle penge. Det er ikke en tilstrækkelig betingelse, men en nødvendig betingelse, at man søger om at få pengene.

Vi må nok indse, at forslaget, som stemmerne ligger, bliver forkastet, og vi må nok også indse, at det ikke er den samme tunge, de radikale vil tale med i dag, som den, der talte i Politiken for 2 måneder siden, men det betyder ikke, at det sidste ord er sagt i denne sag.

Både SF og VS vil tage nye initiativer, ikke blot til oktober, men også allerede i sommerens løb, fordi den forskning i AIDS, der foregår, er vigtig, og der ligger mange projekter, som det er nødvendigt at gå i gang med. Den forskning er af vital betydning for, om der findes en helbredelsesmetode, en behandling eller en vaccine, og hvis der ikke afsættes de nødvendige midler, vil regningen for denne sygdom vende mangefold tilbage og vise sig som en mangefold større udgift end den, folketinget forestiller sig man kan spare ved at stemme imod forslaget i dag. Hverken økonomisk eller menneskeligt kan den holdning betale sig, som et flertal i dag vil stemme igennem.

(Kort bemærkning).

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Jeg vil gerne takke hr. Lenger for det smukke hensyn, han viser det radikale venstres indstilling. Jeg kan for øvrigt ikke forstå, hvordan det er muligt efter de mange smukke citater at være i tvivl om, hvordan det radikale venstres syn er på AIDS-behandlingen.

Derudover vil jeg sige, at det, vi bad om, var at få en oversigt over, hvilket behov der var. Det har vi fået, og det radikale venstre har fuld tillid til, at ministrene vil leve op til det ansvar, de så har.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Når jeg kan være i tvivl om, hvad det radikale venstres syn er, er det, fordi man siger ét, når man udtaler sig til avisen, men gør noget andet, når man stemmer herinde, og så må man altså undskylde mig, men så kommer jeg meget stærkt i tvivl. Det var også derfor, jeg i mit første indlæg gjorde så me-

get ud af ikke at udfrutte fru Dagmar Mørk Jensen om, hvad det er, det radikale venstre til sin tid vil foreslå, men meget var nået, hvis vi bare kunne få at vide, hvad det er, de radikale mener, og hvad det er, de radikale vil. Jeg er i hvert fald i tvivl, og det mener jeg ikke skyldes en dårlig opfattelsesevne. Jeg synes tværtimod, det skyldes en temmelig god opfattelsesevne, fordi jeg både lægger mærke til, hvad det radikale venstre siger, og hvad de gør – og så kommer man i tvivl.

(Kort bemærkning).

Agerschow (SF):

Ligesom hr. Lenger er jeg også noget i tvivl om, hvad det radikale venstre egentlig konkret mener på dette område. Nu er det selvfølgelig ikke sjældent, at man er i tvivl om, hvad de radikale mener, men alligevel vil jeg gerne spørge fru Dagmar Mørk Jensen, for det første om det radikale venstre mener, at de 6 mill. kr., der er bevilget ekstra i 1986, er tilstrækkeligt, og for det andet, hvad det radikale venstre forestiller sig der skal ske på det område i de kommende år.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget
vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning
forkastedes, idet 71 (S, SF, VS og FP) stemte
for, 72 (KF, V, RV, CD og KrF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om naturbeskyttelse og naturgenopretning.

Af Lone Dybkjær (RV) m.fl.